



Емилиян Станев

Кики и дъбовият сок

Един майски следобед Кики се събуди в хралупата от силни удари. На дървото беше кацнал кълвач. Той пълзеше по стъблото и търсеше червеи. Като не намери нищо, кълвачът хвъркна, но Кики не се успокои. Тя беше гладна. Миналата нощ не успя да се нахрани добре, тъй като половината от времето мина в приключения. Сега стомахът на Кики беше празен. Желанието ѝ да похапне нещо стана неудържимо. Все ѝ се струваше, че щом излезе, тукатси ще намери ония вкусни гъби, които бе открила снощи в гората.

Тя се измъкна през хралупата, скочи на един хоризонтален клон и клекна на задните си крака.

Зелена светлина изпълваше гората. Игриви слънчеви петна трептяха по земята. Едва-едва шумяха майските листа. В тишината се чуваше клокоченето на горските потоци. Снегът блестеше по високите върхове на планината. Отвред се обаждаха чинките, а горските зидарки¹ пицяха: пиийий! пиийий! Кукувицата кукаше непрекъснато из дълбочината на гората. Кики се метна на съседния клон, оттам скочи на един дънер. На дънера имаше сърнешки рог. Той ѝ служеше да си точи зъбите.

Като го взе с предните лапи, тя го изправи и яките ѝ резци заскърцаха по него. Тая работа продължи няколко минути. След това Кики вирна опашка и започна да се вслушва. Някъде из гората бръмчаха насекоми. Едри, мъхнати бръмбари и оси оживено спореха за нещо. Дългокраки водни кончета трептяха с тънките си крилца, радостно жужукаха златисти горски мухи. Явно, там ставаше някакъв пир.

Кики се завтече към дървото, от което идваше бръмченето на насекомите. То се оказа грамаден дъб с напукана кора. Неговите корени, впити дълбоко в земята, смучеха сокове и го хранеха, както се храни великан. На места напуканата кора бе заляна от гъсти сокове и по тия пукнатини се лепяха рой насекоми.

Кики се метна на дъба и започна да ближе тръпчивия сок. Потънала в сладостна забрава от опиващата тръпчива течност, тя забрави всяка опасност. Когато повдигна глава, очичките ѝ весело блестяха. Тя изплющя с опашката си тъй силно, че няколко птички, които си почиваха на хлад в клоните на близкото дърво, уплашено изпърполяха и отлетяха далеч. Дъбовият сок я бе опиянил.

Кики се отдаде на весела игра. С тържествуващи викове се хвърляше от клон на клон, въртеше се около дебелилото стъбло и се прехвърляше презглава. Дремещият в горското усое бухал слушаше нейните

1. Птица, подобна на кълвача, която пълзи по дърветата и се храни с насекоми.

крясъци с премрежени очи. Лисицата, която спеше наблизно, наостри уши. Но Кики не искаше да знае за нищо. Все по-високо и по-често тя надаваше своите кумкурррр! кумкуррр! Лудешката ѝ игра не спираше. От дъба тя скочи на една дъбова фиданка. Фиданката се прегъна и Кики се залюля на нея. Когато и това ѝ омръзна, тя се метна на един висок и самотен бук край дола. Под него синееше дълбок вир. Кики се изкачваше като стрела по бялата и гладка кора на дървото, спираше се за миг и отново се засилваше към върха. Опашката ѝ плющеше като камшик. В тихите пролетни гори тоя шум се чуваше далеч.

„Нека всички разберат колко съм силна и безстрашна. Нека се плашат. Аз тъй искам и от нищо не ме е страх“ – мислеше си Кики и всичко наоколо я радваше и веселеше.

Изведнъж една тънка и дълга сянка се показва под бука и тихичко запълзя по него. Кики видя зад себе си бялата гушка на златката и нейните изпъкнали очи. Без да губи нито миг, тя се изкачи светкавично към върха на дървото. Но златката я последва със същата бързина и ето че настъпи решителна минута! Нямаше вече къде да се бяга – букът стърчеше усамотен над вира. А вирът се виждаше долу като огледало в дъното на пропаст. И Кики полетя с главата надолу. Рунтавата ѝ опашка се разпери като ветрило...

Тя падна във водата с плясък. Във вира се появи малко пяна. После главичката на Кики разсече повърхността и бързо заплува към насрещния бряг. А след малко Кики тичаше из гората и ръсеше зад себе си вода. Беше ужасена и вече изтрезняла. Сърцето ѝ блъскаше като чукче, пред очите ѝ се появяваха зелени петна. Златката слезе от бука и като мижеше недоволно, изчезна из гората. В гората настъпи тишина. Край дъба пак забръмчаха прогонените от катерицата насекоми.

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9136>]